

ТУРЦИЯ

—○○—

ВЪСТНИКЪ ЗА ИНТЕРЕСИТА НА НАРОДЪТЪ.

—○○—

ТУРЦИЯ излязува сѣка сѣбота. Годишната цѣна за въ имперіята по царската поща, е 4 бѣли мецдиѣта; вънъ отъ имперіята, 5 бѣли мецдиѣта. Спомоществованіята трѣбува да сѣ годишни и предплатени. Писмата които са относятъ до редакціята са надписуватъ до Н. Генювча, редактора и издателя на вѣстникътъ. Външните настоятели отговарятъ за вѣстникътъ. Подписката за спомоществованіята става направо въ Цариградъ—Галата при сѣщиятъ.

5 МАИЯ (ПО НОВИ СТИЦЬ).

—○○—

19 ЗИЛХИДЖЕ 1282 ОТЬ ЕГИРА.

МОЛДО-ВЛАХІЯ.

I.

Молдо-Влахія е една страна която лѣжи близо до нашата. Подъ тая точка на връжніето ній мыслимъ че е добръ да знаими какво става и какво ще стане въ тая съседна земя. Последните букурешки случки увѣдоха въ утробата на народътъ и въ сърцето на правителството, значителни прѣврати, и за това праведно е да дадемъ и ній едно законно уцѣвненіе върху тия случки и върху това, което желаятъ Молдо-Власити.

Нашити читатели знаятъ че Молдавія и Влахія бѣха двѣ княжества отъ една и сѣща вѣра, отъ една и сѣща народност, нъ тия двѣ княжества бѣха раздѣлени политически и са управляваха отдѣлно отъ господари наименовани отъ Високата Порта.

На епохата когато стана кърѣмскіятъ бой помежду турскогo правителство, спомогнато отъ чуждити сили, и московското правителство, политическите обстоятелства и географическото положение заповѣдаха щото тия двѣ княжества да са съединатъ, да си избѣрѣтъ единъ ерлийски князь който да ги управлява тъй щото съсъ връме да станатъ една силна прѣграда на нападеніята и на губителниѣ вліянія московски.

Високата Порта припозна че това прѣдложение, направено отъ чуждити сили, произхождаше отъ самата естествена сила на вѣщата, и сѣкоги благосклонна и благовоителна къмъ доброто на християнскити населѣнія, тя го одобри съсъ едно голѣмо вѣсхищеніе, и подписа трактатътъ на 1856, който отрѣждаше границити до които трѣбваше да са простирайтъ автономіята и властѣта на князьтъ.

Благодареніе на образованіето на Молдованцити и на Власити, съединеніето на двѣти Княжества можѣ да са тури въ дѣйствіе съсъ най блестяща сполука.

Съединеніето ся прѣвъзгласи единогласно и единодушно отъ сичкити страни на Молдавія и на Влахія, защото въ това съединеніе, което бѣше развалило една неприятелска рѣка, тѣ намираха спасеніето си, силата си, успѣхътъ си, благосъстояніето си.

Колонелъ Куза са избра по вишегласіе за царуващия князь на тия двѣ княжества. Това избраніе са одобри отъ чуждити покровителни сили и отъ Високата Порта и са потвърди въ сѣщото врѣме отъ тая послѣдѣята.

Нъ чудно нѣщо! Колкото повече Високата Порта желаше да утвърди тия Княжества, да ваѣчи мирътъ въ тѣхъ, да въдвори братството, толкось по малко избраніи-

тъ князь знаеше да са ползува отъ тия доброжелателства.

Ній разбирами че прѣобразованіето на единъ народъ е едно отъ най мѣлчнити и най заплетенити прѣдпріятія, и особно тия мѣлчнотии ся усѣщятъ тамъ дѣто прѣдразсѣдкити, суевѣріята и религіозніятъ фанатизмъ занимавайтъ най широко мѣсто.

Нъ при сичко това, малко благоразуміе, малко способностъ въ князьтъ, който управлява тоя народъ сѣ каждѣрни да противостоятъ на сичкити тия спѣнки и да извършатъ непожѣтнато прѣдпріетото дѣло.

Куза бей не постѣпа тъй. Той по много хотѣваше, а по малко дѣйствуаше; нѣщо което е съвсѣмъ противно на здравіятъ разумъ и на логиката. Това ще кажи че той не бѣше мѣдѣръ човѣкъ, нити пакъ по опитностъ на височината на положеніето си.

Естествено, таквись хора падѣтъ, защото не са радувайтъ съсъ никаква симпатія отъ народътъ, който му е повѣрилъ назначеніето си и интереси си, както едно дърво пада, когато земята не му дава потрѣбната храна.

Кой можеше да повѣрва че Куза бей ще падни отъ прѣстолътъ си толкось скоро и толкось лесно, когато сичката европейска прѣсса утѣрваше единогласно че Съединеніи Княжества са управлявайтъ мадро? Никой.

Нъ ето че дѣлата показаха противното. Куза бей падна, и това паданіе бѣше плодъ на едно общо негодованіе.

ПИСМО III. (I)

— Иадѣхъ Госпоството му. „Това комратско училище бѣше твърдъ добро, добръ благодѣтелный ни Г. Калинджи ся занимаваше съ насъ цѣли двѣ години даромъ, еше сѣ 4 мѣже т. е. покойника В. Златова, Южурски, Кокаланъ Гергевъ и Ругановъ, по като Златовъ умрѣ и другитѣ напуснахъ и утѣдохъ да си търсѣтъ по другадѣ прѣпитаніето, а Г. Калинджи самичка съ Гергева неможеше вѣчно даромъ да ся занимава и така комратското училище, кое въ 1862-63 и 64 година имаше до 5 учители даровити и способни, сега остана съ двамина хлѣмни Молдовано-руси. Попечителя ни като чинътъ Българинъ колко и да ся труди за да подѣржа това училище, но когато комитѣта на толкова прошеніа на Колониститѣ не обѣрна вниманіе, то повече не обѣрна вниманіе на ходатайството ни на попечителя. Однако попечителя Г. Ивановъ въ 7 години врѣме направѣ за колониститѣ толкова добро, кое всячки неговѣ предшественици не направихъ въ 50 години. Прикаскитѣ сѣ дѣлаги и нѣма кога да ся приказватъ и кой да ги слуша. Г. Калинджи е скѣпъ не само за насъ учители, ами и за сички

колонисти. Сички тѣзи учебници кои видѣто ся неговѣ. Дорѣ го нѣмаше и не обижаше училищата, до тогава учителитѣ не ся занимаваха, не ся глѣдаха школата, но пѣнствуха по кърчинитѣ и ходѣха да ся женить и разпѣрваха улицитѣ и полетата; школитѣ не ся посѣщаватъ отъ дѣца и колониститѣ неохотно си проваждахъ дѣцата да ся учѣтъ. Но щомъ ся той лѣи и обѣснѣи на колониститѣ ползѣхъ на науката, то тѣ усърдно вѣхъ да ся проваждатъ дѣцата, а учителитѣ не смѣха да ся прославятъ въ дѣлнични и учебни дни. Скоро той можѣ да уговори нашитѣ бащи да ни проваждатъ въ комратското училище, дѣто и той ся зае съ насъ оше съ горѣреченитѣ Гг. Г. Калинджи ни нанимаше квартири, помагаше съ книги, облекло и наѣщаваше болнитѣ. Това бѣше за насъ сичко т. е. баща и майка. Но послѣдствіето на това училище ето какво е: комитѣта на мѣсто да го подѣржи, то той поче първо да прѣгѣдува учителитѣ и съ този начинъ успѣ да доведе комратското училище отъ 5 на два учители, но то скоро ще ся съсѣемъ закрѣе. Нашити колонисти истена, че познаха необходимостта за да ся подѣржи това толкова необходимо за колониститѣ училище и за да ся научатъ приходскити по колонитѣ училища трѣба да има единъ човѣкъ кой постоянно да ходи по училищата и рѣководи учителитѣ къмъ современната методѣ и за това тѣ т. е. 45 Колонии три пакти съставяхъ приговори и назначавяхъ жалованіе на таковъ, но комитѣта на двѣте прошеніа не отплати, а на третѣто ето какъ: „Комитѣтъ не памѣрна за необходимостъ да утѣрждава лишно жалованіе на старши учителъ, тогава когато и безъ него въ българскити колонии таква ся доста и съ това вѣгда колониститѣ въ лишней расходъ.“ Подиръ това 45 колонии съставиха друго прошеніе съ кое просихъ председателъ Хама да утвърди жалованіе на единъ учителъ, който ще ся занимава при комратското училище съ цѣль за да ся подѣржи на пѣкое врѣме, по Хамъ и на това отказа на колониститѣ. Тогава нашитѣ учители Г. К. и Г. грѣдъ зима искахъ да напуснатъ, то ни тогава, сички учиници, що ся учили отъ другитѣ колонии при комратското училище написахъ прошеніе предѣдѣтелю Хаму и го на сичкы начала просихъ да не ни лишава отъ наукѣтъ, по Хамъ и на това като и на другитѣ прошеніа, остави безъ послѣдствіе: за любопытство не желаете ли отъ копіето да прочетете? Като слѣдователно ся има подѣржа такова азъ го помѣстивамъ тука и ето го;

Ваше Прѣвъзходителство Александръ Осиновичъ! — „Прѣзъ есѣнта на 1862 година нашитѣ родители като желаяха да ни дадѣтъ поинше въспитаніе, какво намираха да ни дадѣтъ нашитѣ обыкновенни селски училища и съ желаніе да ни приготвятъ въ колонити учители и писари; заведоха ни въ Комратъ и ся обѣрнаха съ просба до Г. попечителя, за да ни приѣме въ комратското училище за да ся приготвимъ къмъ горѣупомянатитѣ должности. Г. попечитель като дълбоко съчувствува и съзна-

ва че е необходимо да разпространи книжн-
ият въ сегашното време помежду колониститъ
кои 60 години като живеят въ Россія и при-
сички вигоди и възможни средства, но за сра-
мъ, че и до ний оставатъ безкнижни. Г. пове-
чителъ знае, че единъ учител не може да ус-
пѣва и преподава сичкитъ предмети; той пре-
дложи на съчувствующитъ за да си заематъ и
ни приготвятъ къмъ вишензложениятъ цѣлъ
безвъзмѣстно на слѣднитъ лица: Св. Златовъ,
Гергевъ, Ругеновъ, Врачу Кокалану и Калянджи.
Усердното занятие и братското обхождение съ
насъ упомянатитъ наставници, ни видѣхме въ
тѣхъ втори родители, кои за общото благо жер-
тваха винаги лишнѣи часъ, собствено за наше-
то възпитаніе, но и ны отъ вся страна ся за-
ехме тъй усердно, щото въ една година вре-
ме ни сами видѣхме че много повече успѣхме
противъ успѣхъ на селскитъ училища. За со-
желение, че миналата година единъ отъ наста-
вницитъ Св. Златовъ умръ, слѣдъ врѣме Г. Ру-
геновъ и Кокаланъ по недостатокъ на дневно-
то си пропитаніе не можахъ да продължаватъ.
И така на 1864 година сичката обязанность ле-
гна на двама учители на Г. Калянджи и Гергева,
кои за нашето добро и съчувствие къмъ стра-
ната за да видятъ въ ней сподвижници на рас-
пространението на книжницата: тѣ си занима-
ваха почти даромъ и презъ тези дено ся раста-
вяхъ съ насъ съ прискорбіе. Това неочаквано
обстоятелство до таквази степенъ ни наскър-
би, тогава когато ни чкахме подиръ малко вре-
ме да получимъ атестати и нѣмъ при родите-
литъ си и за да удовлетворишъ тѣхното жела-
ніе, кои въ теченіе на двѣ години не си по-
скажиха да похвартатъ и послѣднитъ си паръ.
И нѣкои си даже ся лишиха и отъ послѣднитъ
сѣ вогове. (Слѣдува).

ОТВѢТЪ НА ВРѢМЕТО. (*)

Като казва че моятъ мнѣніи за ученіето
по училищата ни сѣ непрактични, Врѣмето да
не иска да каже, че ний трѣба да имаме дру-
га теорія за образованіето си, други науки?
Това бы было твърдѣ пріятно за Врѣмето; нъ
ний са надѣйме че нема да дочакаме това, ко-
ето са иска нему. Ний нема да приедемъ теоріи-
тъ на онѣи врѣмена, когато е имало Христа ра-
ди юродиви.

Ни на едно отъ доказателствата си като
не можло да са положи, Врѣмето употребило
и това: Икономовъ е отстъпникъ. Нъ и тука
нома му ударилъ въ камъкъ, защото нѣма по
безредно нѣщо отъ негово отстъпление. И
станххъ Униатинъ и са отръкохъ отъ униат-
ството не по нѣкакви си своекористни хесани,
а просто по това че трѣсхъ дѣ е доброто и
по неопитность, дѣ да трѣса това добро. Врѣ-
мето бы имало право да ма укори съ отстъп-
леніето ми, ако да бѣхъ го направилъ отъ ло-
шви побужденія. Нъ, слава Богу, Врѣмето не
може да ма укори съ таквиъ побужденія.

Отстъплението, когато е направено безъ
лошви побужденія, обрѣца са на простъ лег-
комисленостъ. — Ето какво нѣщо е мое от-
стъпление. Нъ постоянството, когато са прави
отъ своекористни хесани, обрѣца са на тѣжъ-
къ грѣхъ и ся счита за безчестна постанка.
Нека сега прѣтѣглимъ кое е по тежко: мое-
то отстъпление или предаденото постоянство
на Врѣмето. Ако е похвално постоянство
въ сѣкоги, то и грѣциъ патрикъ е за хвали-
не дѣто упорствува да не дава правдинитъ на
Българитъ, трѣба да са хвали и сѣко упорст-
во въ прѣдрасждѣнитъ и суевѣріята.

Еще едно забѣлжаніе. Врѣмето иска да
казвами (за хатъръ) на черното бѣло и напѣж-
ки. То искава мысль, че азъ трѣбало да мѣл-

чъ за нѣвскитъ академикъ, защото тя была мнѣварари къмъ майкитъ си, къмъ сестрите си,
дала образование, да мѣлчъ отъ признателно-
сть. Каквото сѣнахъ, и тука Врѣмето смѣсва
признателността съ правдата. Че съмъ одѣ-
женъ на нѣвскитъ академикъ, това е тъй; нъ
че трѣба зарадъ това да казвамъ че академѣн-
та е добро и полезно нѣщо, това не приемамъ.
Има други мѣста, други случаи, дѣто човѣкъ
може да си искаже благодарността.

Ето сичко което искамъ да кажѣ за кри-
тикатъ на Врѣмето. Като свършвамъ писмото
си, азъ, намѣсго общо заключеніе, че какъ
това, което бѣше са казало веднѣжъ нѣдѣси:
Врѣмето са промахва, и тозъ пѣтъ пакъ са
промахва. Мярнае нѣдѣ, нъ несполучи.

Други общи заключенія прѣдоставямъ на
читателитъ да правятъ.

Врѣмето ако не аресва нмето, което по-
си цѣлата ми фамилия, азъ ще са поднижъ съ
това, което носѣ самси.

Шумень.

Т. Икономовъ.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА ТУРЦИЯ.

СВИЦОВЪ, 16 Априлія. — Като знамъ че
повините отъ рождественѣи ви градъ ви осо-
бенно интересиратъ, намислихъ да ви пиша
нѣщичко каквото ся научихъ като минавахъ
презъ Свицовъ за града ви.

Съгражданите ви сѣ станаха много мжр-
зелни относително до гражданските и народ-
ните ни работи. Родолюбieto за сега сѣ го по-
качили на клечка.

Нѣкои чужди поданици искали бѣле да
си възползуватъ отъ тѣзи леностъ на Свицовъ-
литъ за да имъ развалятъ училищата; но бла-
годареніе на нѣкои по жаргавички, които съ
време извѣстия въ Русе и издѣйствували що-
то: който чуждъ поданикъ иска да живѣе въ
Турско не трѣба да ся намѣсва въ градските
работи на ранте.

Казвамъ нѣкои искали да развалятъ тука-
шните училища! Непріятелите ни няматъ нуж-
да да си правятъ този трудъ за тука: прѣдъ-
разсждѣніята на съгражданите ви извършили
каквото тѣхното сърце жѣлае. Тука има училища
и учители само имѣно, и прицижѣ сѣ само
нѣколко вѣмтѣлни лица, които отъ завистъ къмъ
дѣцата си (това можъ да ви удиви, но тѣи
ми увѣри единъ младъ Свицовецъ който за-
служва нѣко довѣріе), да не знайтъ по много
отъ тѣхъ, не позволяватъ да ся наредатъ учи-
лищата.

Образованіето въ Свицовъ ся състои въ
барбореніето на много язици, за науки не пи-
тай. Тука ся преподава нѣмски и френски; но
като речатъ турски устава нѣмъ отворени оста-
ватъ: единъ синъ незнаеъ да направи 2 1/2 оки
бобъ по 3 пари оката колко струва, той нали
знаеъ паусъ елѣтъ, бе, не, те, [и проч. ако и да
не знаеъ какво ще ся рече, то е доста: бащата
бѣва увѣренъ че синъ му ще прикоса. Свицо-
валите си приготвяватъ синовете за мюдори,
каймакии, пашин, визирин, което показва че тѣ
на гинѣ дѣсѣ не стѣватъ. Тѣмъ търговци,
родолюбци не трѣба за това и български учить
само колкото да не кажи нѣкой чи този языкъ
е нехвърленъ.

Дѣвическо училище тука не сѣществува.
Тука глѣдате жените съ признание и мислятъ
ги неспособни за нѣщо друго освѣтъ за служи-
ни. Като имъ поменешъ (ми увѣри горѣупомя-
натия пріятель) чи въ Англія, Франца, Герма-
нія и Австрія има жени писатели, вѣстинка-
рка и писарки които държатъ тѣверите на ма-
жіете си, учителки, възпитателки и проч. тѣ
сѣ усмихнуватъ и ти отговарятъ: „позеъ жени
сѣ други, тукашните други.“

— Да, но защото овеъ мажіе обичатъ, поч-
татъ и уважаватъ жените, защото тѣ не сѣ

къмъ сѣпругите си, къмъ дѣщерите си, защото
тѣ знайтъ чи майката въздухва на дѣтето
благоуравіето, правдата, любовтъ и го отхран-
ва тѣи щото то да ся оѣща дѣлженъ да по-
мага на престарелите си родители, за това има
разлика между Европейките и нашите жени.
Жената споредъ отхраната, распространява о-
коло себе си или невѣжеството или просвѣще-
ніето.

Знамъ, Г-не редакторе, чи тѣзи линии мно-
го ще ви наскърбятъ, но нѣ противъ мене;
азъ ще ся считамъ за много щастливъ ако би
истинните които ви излагамъ по горѣ, ви отръ-
гнѣтъ отъ перото нѣколко съвѣти къмъ съгра-
жданите ви.

Забравихъ да ви кажа чи тука нито док-
тори, нито синѣдринъ има.

И С. Отваримъ писмото си за да ви кажа
нѣколко думи и за днешното испитаніе на турс-
ките. Въ растолніе на единъ годнижъ учениците
научили изустъ уроците си, но какво бърборатъ?
Господъ знай.

ТУЧА, 20 Марта. — Като ся прочете
кореспонденцията за града ни въ 36-ий брой на
„Турція“, всѣкий здравомыслищъ и защитникъ
на правдата викане: да живѣе дописникътъ!
защото претендува нѣща които си иматъ сѣ-
щността въ града ни. За похвала е отисти
на подобно лице, кое освѣтъ като си стареа
всѣкога да ползува градътъ въ когото живѣи,
нъ и ся съзема да исправя и другитъ си съ-
братя; съ една рѣчь той жѣлаи напредѣтътъ
на всяко българско общество, отъ което ся
очаква общото просвѣщение на синца ни, то-
зи е единъ отъ най благороднитъ характери
на великитъ мжѣ! Питай мя о родолюбче-
твонтъ истиненъ гласъ, който вѣна отъ пу-
стинята, да ли намѣри отзвѣтъ отъ тѣя до ко-
то ся касаеши, и признаха ли си погрѣшката,
въ която тѣхното лакомо сърдце за грабител-
ство бѣше ги хвърлило? Нъ, тѣ въмѣсто да
земѣтъ други мѣрки за поправленіе, тѣ напро-
тивъ наложиха старанія за да тѣ издрѣжъ и
проводѣтъ незнамъ кѣдѣ. . . . О черно не-
вѣжество! О народно сърдце! На послѣдокъ
спършихъ, като ся утѣшявахъ отъ подлѣзнич-
цѣтъ си, че ужъ нѣмамо кой да дѣри и раз-
нытва твонѣи пытанія, които имъ отправяшъ,
та да си бѣли глѣдали работѣтъ.

Ахъ! непознатѣи ми пріятелю! не знамъ
ако бѣше зритель и слѣшатель на вѣнцѣтъ,
които ти ся кичеа отъ нареченитъ ти ари-
стократчи. Утѣши ся прочее, като си припо-
минѣшъ че и Исусъ ся похули отъ Фарисейтъ,
нъ напиротивъ, неговитъ дѣла го прославиха
по цѣлата вселенна.

Процавай непознатѣи друже! дѣрзость,
дѣрзость и постоянство. Славното Сутаново
правителство днесъ закрилоа правдѣтъ на
всѣкого.

БРАИЛА, 25 Марта. — Многождѣ сѣмъ
си казахъ да уведѣмъ публиката съ положе-
ніето на тукашното наше българско общес-
тво; нъ като немаше досега съ какво да ся по-
хваля, то срамъ ми бѣше да описвамъ това,
кото никой ся не надѣе да чѣе за този пох-
валенъ Браила, и трѣпяхъ съ надѣждѣ дано
да ся роди нѣщичко народно, съ което да мо-
гъ да занимажъ българскитъ публикъ, нъ за
зла честъ че надѣждата ми бѣла съетна. За-
това, побуденъ отъ народикѣи искрѣ която
горѣ всѣкой день въ сърдцето ми, азъ ще ка-
жѣмъ всѣко зло за добро: Тука общественитъ
ни работи сѣ останали до толкостъ надѣря въ
успѣхѣтъ си, щото нѣто сѣсъ най малкитъ
градъ въ България можѣтъ ся сравни. Може
бы нѣкой да каже, че Браила е единъ отли-
ченъ градъ по търговіята си и по учебнитъ

(*) Вижъ 41-ий брой на Турція.

си заведения, и то е истина, даже и като пречислява народонаселението му, ще намериш поветото Българско и татнава щото всъщност до виша степен въ състояние. А при всичко това човекът вижда ли барем едно наредено българско учебно заведение? И причината на това измание коя е? да ли има нѣкой да имъ припистава да си го наредѣтъ? Нѣ, то е черното неплъжество кое покрыва цялъ българскій народъ! Коя чувствителна душа, нема да се нарани, като си науми състоянието на нашето народно просвѣщеніе и колко надирѣ сме останали отъ другитѣ народи! Г-да Браилци! обърнете единъ къмъ погледъ на вашитѣ съседни Грци въ градѣтъ си, кои сѣ при васъ една шепка и на които ще видите, че тѣхнитѣ учебни заведения надминуватъ и самитѣ влашки, ако и тѣзи послѣднитѣ да сѣ владѣтели. Тука отъ всичкитѣ учебни заведения глѣда човекътъ само въ единъ църковенъ дворъ, за сичко едно сручено училище въ което дохождатъ нѣколко малолѣтнати ученици да сѣ просвѣщаватъ отъ двама учители, на които платата неможе да сѣ заплати, и единъ хотелъ наетъ съсъ исполнени, който ужъ да служи за казино! Нѣ и него днесъ утрѣ току речѣ ще го погребѣтъ при „Българската Пчела“ по прития на оттегляването на абонатитѣ му, които оставятъ само на онѣзи които сѣ били подписали пондратитѣ, и тѣзи трима Г-ци слѣдъ като ги сѣ постигнали голѣми загуби, какво можеха да направятъ освѣнъ да го намусятъ? Когато богатитѣ сѣ подсмиватъ надалече че ушѣ сичкитѣ български работи тѣй бѣше отивали. Та какъ ще отиватъ напредъ? когато нашите богати на всѣкаде тичатъ да поддържаватъ чуждитѣ пансиони и училища, отъ които чедата имъ не сѣ ползуютъ друго освѣнъ едно глупаво разкошество, съ което да могатъ по лесно да разсипватъ бащинитѣ си богатства. Отъ подобни образовани рѣзби имамъ доста примѣри. Нашитѣ богати Браилчани вижда сѣ да не въсприематъ да предпримнатъ съ по должнитѣ власи отъ гражданитѣ да си устроятъ училища и пансиони, нѣ не знаятъ горкитѣ че тѣ поднагатъ въ по голѣма категория съ тѣхното просто-горделиво отношение, и сѣ почитатъ отъ другитѣ народи за единъ ниски рожество между човѣчскія родъ! Както ходятъ тѣ да ставатъ подлоги на сѣка народностъ, безъ да сѣ свѣстятъ да си направятъ тѣхни свѣталища за чедата си, и иматъ юще сръдства да обдѣрятъ и отъ отсѣршитѣ си братиѣ по нѣколко ученици, които сѣвѣременно секи ще познава добродѣтелитѣ си. И тогава само ще имъ сѣ напишатъ имената съ златни слова въ Исторіятъ. Отъ Браилци сѣ изиска днесъ, ако не нѣтъ да сѣ сравнатъ съ тѣхнитѣ съседни инородци да си доставятъ поне слѣдующитѣ: 1-во да сѣ обдѣрятъ едно народно казино съ читалището му ведно, 2-ро да учредятъ едно главно училище, 3-тѣо единъ пансионъ, 4-то да сѣ печата единъ вѣстникъ. Само тѣзи преимущества като сѣ доставятъ, тогава ще бѣдатъ славни и уважени прѣдъ народѣтъ си, иначѣ ще сѣ всѣкоги презрени отъ другитѣ си братиѣ и подиграни отъ другитѣ ближни народности, и за всѣкоги раселени въто стадо безъ овчѣри. Отговорете ми Г-да Браилци! това което пишѣ ако не е истина: не ма е подбудила тува никоя частна каприция, нѣ пренуденъ отъ народнитѣ искрѣ рекохъ да подража Еремія и съ високъ гласъ да ви оплача!!

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛѢДЪ.

Политиката сѣ види днесъ задрѣна на сѣвѣдъ. Сичкитѣ европейски дипломати сѣ обърнали очитѣ си къмъ Австрія и Прусія,

които сѣ прѣспиратъ отъ нѣколко врѣме съ най голѣмъ нѣтъ за управленіето на двѣ герцогщини, Шлезвигъ и Холщайнъ.

Тѣ прѣспирания ставатъ отъ дѣнь на дѣнь по живи и по чувствителни, тай щото много хора сѣ загубили надѣждата за едно прѣтѣлеско спогожденіе по между тѣи два двора, и отъ тамъ всѣки дѣнь слухови по много или по малко вѣроятни за избухнуваніето на една кавга.

Каквито и да бѣдатъ претенцитѣ на Австрія и на Прусія въ тѣи двѣ герцогщини, нѣй не можемъ ниѣи една минута да вѣрваме че Европа ще ги остави свободни да отворятъ бой. Единъ такъви бой може не съмнѣнно да развали европейскитѣ миръ. Какво думамъ? Боятъ може да стане всеобщъ: защото въ сичкитѣ царщини днесъ има тарафи, и тарафи тѣвѣрѣ значителни, противни на царувающитѣ династии, има народи, които, въ такъви врѣмена, ще търсятъ и ще глѣдатъ да придобѣятъ народното си освобожденіе.

И нѣка никой не сѣ лѣжи. Царѣти познаватъ най добръ това деликато положеніе на пѣщата и нѣговитѣ страшни слѣдствія за да не сѣ смѣтватъ че колкото и застрашаванія да сѣ давѣтъ двата кабинета за които става дума, тѣи застрашаванія ще бѣдатъ именувателни, и нищо повече.

Това дѣто прѣдшестува е мѣсѣлъ на по разсѣдливи и надѣжни хора; то ни туря въ състояние да обѣвимъ на читателитѣ си че работата нѣма да отиди до бой; боятъ прѣдъ нашитѣ очѣ, е едно нѣщо което е ставало въ тѣмнитѣ врѣмена, сирѣчь тогава, когато хората не разбираха назначеніето си въ тоя свѣтъ. Сега сѣкой глѣда противното: перото и умѣтъ замѣниха, първото, саблята, второто пушката. И ето защо вѣрваме малко слуховитѣ за бой; это защо вѣрваме още по малко това що пишѣтъ съсъ увеличеніе нѣкоп нариски вѣстници за минмата австро-пруска кавга.

Колкото за досегашното ненамисаніе или неутралност на французскитѣ кабинетъ и на английскитѣ въ распритѣ на Австрія и на Прусія, ненамисаніе което вдъхнува серіозни безпокойствія за мирѣтъ на Европа, колкото за това ненамисаніе, нѣй можимъ да кажимъ че такъвѣ поведеніе нѣ само бѣше благоразумно да го държатъ двата рѣчени кабинета, нѣ още нужно. Когато двама прѣтели сѣ каратъ помежду си за нѣкаква работа, единъ други неможи и не трѣбува да сѣ намиса, защото ще направи това караніе по живо. Той трѣбува да ги остави да сѣ разяснѣтъ първо. И когато види че това разясненіе е далечъ, той тогава трѣбува само да сѣ намѣси за да ги расправи и примири. Това сѣщото е и въ дипломатиката. Императорѣтъ и царицата не чакѣтъ освѣнъ врѣмето, сирѣчь узрѣваніето на въпросѣтъ, за да сѣ намѣсѣтъ.

ФРАНЦИЯ. — Парискитѣ вѣстници извѣстѣватъ скоронитѣ обиходъ на императорѣтъ въ по главнитѣ провинции на Франция.

Хортува сѣ че тѣи дни Наполеонъ III проводилъ за Виѣна единъ особенъ посланикъ натоваренъ съсъ политическа мисія.

ИНГЛИТЕРА. — Парламентѣтъ слѣдува да сѣ занимава съсъ избирателното прѣобразование. Нѣ нищо не сѣ е свършило още за да видимъ какво участіе ще зомѣтъ сѣроашкитѣ класови въ гражданскитѣ си права, до сега забранени тѣи.

РУСИЯ. — Сичката руска прѣсса упорствува че убійцата който тѣгли пищѣвъ на императорѣтъ не бѣлъ Русецъ, нѣ Полякъ.

Вѣстникъ Ла Патри изобличава тѣи увѣренія, и казува че е Русецъ съсъ нѣе Димитръ Каракасовъ.

Когато една депутация отъ управлющитѣ сенатъ, отъ министрѣтъ на правосѣдіето и отъ много други високѣ чиновници, отишла да здрависа Императорѣтъ, Н. Ц. В. сѣ изразилъ тѣй:

„Сѣщияната на виновникѣтъ не 'е оше позната; нѣ очевидно е че той я нѣрѣ. Тоа което е по сѣрѣбно, то е че е Русецъ.“

Послѣдствіе на язбавеніето си, императорѣтъ зановѣдалъ щото по сичкитѣ черкови да сѣ служатъ литургии за благодареніе на Бога че го спасилъ.

ИТАЛИЯ. — Италия сѣ въоружава. Тя повика сичкитѣ си въпори, които сѣ намираха по влѣтъ. Нѣ ако не стане бой между Австрія и Прусія, язкъ зараноскитѣ на тѣи въоруженія и на тѣи прѣнасянія.

МОЛДО-ВЛАХІЯ. — Конференцията на Сѣдиненитѣ Княжества държи шестото си засѣданіе. Въ това послѣдно засѣданіе прѣставителитѣ на чуждитѣ дворови паднали въ сѣгласіе да прѣпорѣчатъ на Молдо-Власитѣ избиранието на единъ ерлийски князь за петъ шестъ години. Тоа слухъ не е потвѣрденъ оше.

СЪРБИЯ. — Единъ английски вѣстникъ отъ Лондра пише:

Научявами сѣ отъ вѣренъ изворъ че глѣдатъ да введѣтъ оружія въ Сербія и Черна-Гора. Близо до 40,000 пушки сѣ провадили въ Семлинъ за да сѣ испроводѣтъ послѣ скръпомѣ въ Дунавскитѣ Княжества.

АМЕРИКА. — Конгресѣтъ рѣшилъ по прѣдложеніето на Джонсона да сѣ дадѣтъ сѣбѣкви политически права на Южнитѣ, сирѣчь да сѣ радуватъ и тѣ съсъ сѣщитѣ права каквито Сѣвѣрнитѣ.

Едно голѣмо вълненіе владѣи въ парлитѣи противни на правителството и на тѣи отсѣпки. Много вѣстници сѣ страхуватъ да не бѣ тоа да стане причина за подновяваніето на братоубійственната кавга на която чертитѣ стоятъ оше.

СѢБАКВИ НѢЩА И НОВИНИ.

Негово Височество Исмаилъ паша, египетскитѣ подкралъ, пристигна онзи дѣнь въ градѣтъ нѣ.

— Князь Охенцолернъ, който доде живалата ведѣла въ столицата, има честь да сѣ прѣмѣи въ ауденция отъ Н. Ц. В. Султанѣтъ на Кеатханата.

Н. Вис. Аали паша и Н. Пр. Аарфѣи бей, присѣтствуваша на ауденцията.

Нашитѣ читатели знаятъ че тоя князь е за когото сѣ давѣтъ днесъ глѣсови да наслѣди Куза бей.

— Въ четвъртакъ кадѣ три сахата презъ день избухна единъ голѣмъ огънь на Ходжа паша, близо до Голѣмото Зантіе. Загуби ти сѣ голѣми.

— По оный день са държа единъ министерски съвѣтъ на Кеатханата подѣ прѣдседателството на Н. Ц. В. Султанѣтъ. Казуватъ че въ тоя съвѣтъ станало приказка за германскити работи.

— Мехмедъ Ружди паша са наименова по царска заповѣдъ прѣдседателъ на Голѣмиятъ Съвѣтъ на правосладието.

— Н. В. Камилъ паша, напръшенъ прѣдседателъ на Голѣмиятъ Съвѣтъ на правосладието са наименова министъръ безъ портфелъ.

— Тая година въ Русчюкъ и въ околностити му не вали снѣгъ прѣзъ зимата както трѣбува, и отъ послѣ защото не вали и дъждъ, то сѣдоби постряха, отъ което бѣхъ ся наскрѣбили хората. Въ на 10, 11 и 12-й Априлий, три дни и три ноци вали дъждъ съдруженъ съ силенъ вѣтръ, и по едно врѣме валиахъ и снѣгъ като лапавица, а въ околнити мѣста наднахъ снѣгъ до една двѣ педи, който траялъ единъ день. Защото това врѣме кога вали снѣгъ и дъждъ, и вемята ся напои както трѣбува, по тия страви ся счита за единъ знакъ на плодъ и на изобиліе, то земледѣлцити даже и всичкити хора ся зарадвахъ отъ това нѣщо.

— Едно писмо отъ Петербургъ извѣстива че Конеманосъ бей, патовареніятъ на работити на В. Порта при рускіятъ дворъ, ималъ честь да са прѣйми въ особна ауденція отъ Царевича и връчилъ на Н. Вис. отъ стѣрна ва Султанѣтъ новокити въ елмази на орденѣтъ Османіе.

— Една телеграфическа депеша извѣстива че Италия обѣвила бой на Австрія. Тая новина макаръ да са вижда за вѣроятна, нѣ е още потвърдена.

— Пишѣтъ отъ Измиръ че француското консулато въ тоя градъ изгорѣло. Нищо не можало да са извади. Загубити сѣ голѣми.

— Спорѣдъ вѣстникъ Европа, конференцията за букурешкити работи останала съгласна за съединеніето на княжествата Молдавія и Влахія.

Колкото за избираието на князь, Франция, Прусія и Италия подади гласъ за чужди князь; другити сили, и най много Австрія и Русія сѣ произнесли за ерліски князь.

— Казуватъ че едно момче тринайсетъ годишно дошло пешакъ отъ Франция въ Цариградъ.

— Едно благочестиво лице ни моли да поимати прѣзъ вѣстникѣтъ си Г. Хр. Данова и Друж. на които това лице испроводило нѣколко екземпляра отъ службата на приподобити наши отци и равноапостоли Кирилъ и Методій за да ги раздаде въ даръ на българскіятъ народъ, ако тия почтени Господинови сѣ испитали порѣчката му.

Това сѣщото лице ни моли да извѣстимъ, че оный отъ нашити общини, които желаатъ да имѣтъ отъ тия служебни книжици, могатъ да са отираватъ до печатницата на Цариградскіятъ Вѣстникъ и Сѣдр.

— Една телеграфическа депеша отъ Галацъ извѣстива удавието на единъ англи-

шки вапоръ помежду Варна и Кюстенджия.

— Вчера са държало едно събрание въ грѣцката патриаршія за рѣшеніето на българскіятъ въпросъ.

Ний ще държимъ читателити си въ теченіето на тая работа. Защото мислимъ че сега въпросѣтъ трѣбува да са е фаналъ по серіозно отъ Грѣцити, до толкосъ повече че изворити на патриаршіята сѣ изчерпени, и трѣбува да са намѣрятъ нови.

— Казуватъ че Високата Порта, за уцѣнение на заслугити на покойникѣтъ Аристархи бей, отрѣдила на фамиліята му 10,000 гр. мѣсечина.

— Научавами са че белгійскити вапори по между Анверъ, Цариградъ и скелити отъ Черно-Море, зафанахи пакъ да работятъ.

— Тия дни сичкити почти министри и високи чиновници оставиха зимнити си кѣлци и отидоха въ еялѣти си на Босфорѣтъ.

— Прѣди нѣколко врѣме прѣйхми една книга подѣ заглавіе: „Очерки изъ исторіята и народнитѣ сказанія (дрѣвни исторія).“ Тая книга е прѣведена отъ Н. Михайловскаго и Ив. Н. Момчилова и печатана въ Вѣна.

Ний ще говоримъ за тая книга въ идѣлциѣтъ си брой.

— Тая недѣля излѣзе отъ печатъ на български языкъ една книжка подѣ заглавіе: „Пътникѣтъ отъ тойзи свѣтъ до оный, или Християновото пѣтуваніе отъ градѣтъ Погребелово до Небесніятъ градъ.“

Тая книжка е прѣведена отъ англишки.

— Въ послѣдніятъ ни главенъ членъ са пропуснали двѣ-три типографически погрѣшки. Ний молимъ читателити ни да ги упразятъ.

— Миналата недѣля са направи едно славословіе въ грѣцката черкова на Бейоглу, по случай на упавованіето на дшити на Александра II. Г-нъ генералъ Игнатіевъ, членовити отъ дипломатическото тѣло и едно голѣмо число руски подданици присѣствуваха на тая религіозна церемонія.

— Вчера додоха отъ Англантера два вапора за смѣтка на мореплавателната отоманска компания Феванди Османіе. Единѣтъ отъ тия вапори носи името Фуадъ, а другіятъ Несмаилъ.

— Мѣстнитѣ вѣстници извѣстиватъ че тия дни станали въ градѣтъ ни много кражиби на жени и на момѣ отъ любовници. За моимѣ ний пѣма да кажимъ нищо. Тука жененіето е мѣлно, и за това сѣка дѣвойка можи лесно да са излѣжи подѣ булото на женитбата.

Нѣ както да кажимъ за женити, за жени ожении, и които напушѣтъ дѣцата си, можѣти си, кѣлциѣта си за да придружѣтъ капави любовници?

Ето плодѣтъ на едно лошо въспитаніе, на едно въспитаніе, безъ религіозни начала. Ето свободната жена, които толкосъ вѣстници отъ Европа обичатъ да прѣвъзгласѣватъ.

Нѣ тая свободна жена прилича по добръ на едно страшилище отъ колкото на една жена.

Нѣ ето защо оправдавами и защо пофалавами ни католическото духовенство, кога то го глѣдами въ цѣла Европа да вика: жената трѣбува да прѣзма религіозно въспитаніе.

Защото предъ нашити очи безъ религіозно въспитаніе въ жената както и въ мѣжѣтъ, нemoжи да има истинска нѣравнественностъ.

— Казуватъ че грѣцкіятъ царъ ще са сгоди подиръ малко врѣме съсъ голѣмата руска графинка, нѣ свадбата не ще стане освѣтъ кога то младіятъ монархъ ще пригърни православната вѣра. Голѣмата графинка е втората дѣщеря на голѣмиятъ дукъ Константина: Тя е на 13 години. Царъ Георги е на 21 година.

— Единъ отъ францускити списатели Хого ималъ съставена една повѣсть, която редактора на вѣстникъ Солей, искалъ да я обнародва въ разнитѣ дѣла на листѣтъ, и му давалъ на срѣща това 500 хиляди фр. а той са не съгласилъ; обаче обѣщалъ му са чи ще му даде друго едно списаніе, което ималъ готово да обнародва.

— Отъ нѣколко недѣли насамъ една Гъркиня, Г-джа Емилиа Леонтия отворила общи уроци за въспитаніето на женити.

Тия прѣподаванія които ставали сѣка седмица въ Татава привличали много слушатели.

Ний ублажявами тая Господжа дѣто въспрѣла тоя трудъ да вдѣлжи едно какво да е въспитаніе въ съотечественскити си, отъ което за живостъ сѣ быле лишени до сега.

— Въ Франция са появила една болѣсть по между пчелити, отъ която и умирали. По причинѣ че нѣкои бѣдни жители по селата които ся ограничавали да търгуватъ съсъ медъ щели да ся поврѣдѣтъ, то ся отрѣдилъ единъ докторъ отъ стѣрна на правителството за да намѣри срѣдство за махнованіето на тая болѣсть, който като преглѣдалъ, узналъ че наречената болѣсть шекеръ-юзусъ раждала помежду кожити и месото на пчелити, отъ които ся появлявали твърдъ малки бу-бочки и ся наближавали у речениити животни щото ги и уморявали.

КАНЦЕЛАРИЯ ОТЪ АГЕНЦИЈАТА НА СЪЕДИНЕНИИТИ КНЯЖЕСТВА.

ИЗВѢСТІЕ.

Ромжиското правителство като има мазн съсъ бѣла соль отъ Сланикъ на Олтенница, отъ Телега на Гюргюво и отъ Тѣргу Овна на Галацъ, извѣстива на Г. купувачити въ сичкото пространство на Отоманската Имперія че сольта са продава за смѣтка на правителството съсъ цѣна 14 цванцика стотѣхъ оки; едно сماعيلіе на цѣната и единъ кредитъ ще са направятъ на купувачити отъ голѣми количества по срѣдствомъ кешиланкъ, който трѣба да са даде отъ единъ ромжиски търговецъ, който да живѣе въ Ромжия.

Цариградъ, 21 Априлий, 1866.

БУРИАНЪ ПРАХЪ ЗА ИСТРЕБВАНІЕ НА ВСЯКАКВИ ЖИВОТИНКИ, КОИТО ХАПЯТЪ ЧЛОВѣКА.

Тоя прахъ, неврядителенъ за добытка, безъ друго е добаръ за истребваніето на дървенциѣти, бѣхыти и въшкыти; пазн комарити и мухыти, варди вѣлвеныти платове отъ молциѣти и дървенити нѣчѣта отъ червоточина.

Продава ся въ Синцаріята Маделла на Кара-Бюк при Комисіонъ-ханъ. Цѣна гроша 8.

Отговорникъ Никола Геновичъ.